

Stefan Tićmi

Ja sam

AKIKO

■ Laguna ■

Sve knjige se obično završavaju tačkom.
Ova neobična knjiga njome počinje.

Čitaoče, dodirni je. Mislim na tačku.

Je l' jesi?

Jesi.

Hvala.

Eto, to je naša dodirna tačka.

Veoma je bitno da autor i čitalac imaju dodirnih tačaka, jer svakako ne mogu da imaju dodirnih zapeta, to bi bilo glupo. Inače, ovu sam knjigu napisao za nedelju dana, a krčkala se u meni godinama; lupao sam po pisaćoj mašini kao sumanut. Ovo je priča o Akiko. Trebalo je samo da budem budan u isto vreme kad i Akiko, jer ju je ona diktirala.

Autor

I

ZDRAVO SVIMA, JA SAM AKIKO.

Imam pegice i koža mi miriše na staru hartiju.
Često sam usamljena.

Kada sam bila mala, otac mi je stalno govorio:
„Akiko, dete moje, uči slova da bi mogla da se
objasniš sebi naglas. Brojeve nemoj, u stvari, na-
uči samo rimske brojeve.“

Onda bi zastao, uvukao dim u svoja pluća, is-
pustio dim, zatim nastavio: „Nauči rimske bro-
jeve samo da bi mogla da pronadeš svoj red u
pozorištu, da pronadeš svoje mesto.“

„U redu, oče“, odgovorila sam.

„Ali“, nastavljao bi otac, „u životu ti nisu potrebni rimski brojevi da bi pronašla svoje mesto. Ti si vosak, ne pozornica. Ti si vosak, ne zavesa. Ti si vosak, ne daska. Ti si vosak, ne dramska radnja. U tebi, Akiko, dete moje, u tebi raste uže. Oko tebe je mrak, a ti si vosak. Gaji to uže u sebi kao zelenu lijanu, kao mir, kao nešto potpuno sveto i kada iznikne, bićeš sveća. Oko tebe je mrak.“

Potom bi ugasio svetlo lampe koja je stajala na noćnom stočiću.

„Sada spavaj, Akiko.

Laku noć.“

„Laku noć, oče.“

Ja sam Akiko i unutar mene raste užad. Mogu da budem sidro, mogu da budem obala, mogu da budem šta god. Ali ne želim.

Znam sva slova, ali ne znam brojeve.

Kada me neko pita koliko imam godina, kažem: „Ja sam Akiko i ja nemam godine.“

Onda se gledamo dugo.

Jedne večeri posle kupke okačila sam peškir o krilo prozora.

Prozori imaju krila, kao da su pluća.

Tako okupana, zaličila sam na polja šećerne trske i reči su same izletale iz mene kao nemirne ptice. Bojim se ptica.

Napisala sam kratku pesmu o čoveku koji se nikada nije smejao.

Ja ne volim ljude koji ne umeju da se smeju jer tada liče na mene.

Napisala sam pesmu i stavila je na noćni stočić.

(KAKO SE NAZIVA NOĆNI STOČIĆ DANJU?)

Iznad stočića i iznad pesme bio je okačen moker peškir. I cele noći je kapalo sa peškira na pesmu.

Kap po kap.

Kap po kap.

Kap po kap. Kap po kap.

Kada sam ujutru ustala, bila sam zbunjena.

Ali tada moker peškir progovori:

„Draga Akiko, oprosti, čitao sam noćas tvoju pesmu i suze su same krenule, kao nešto što krene odjednom. Isplakao sam se sav i sad sam

suv. Voleo bih da budeš obala, Akiko, i da me odvedeš na plažu.“

BILA SAM ZBUNJENA
JOŠ VIŠE NO MALOČAS.

„Ali... Ali... Ti si peškir, ne vosak. Ti si peškir, ne Kazablanka. Ti si peškir, ne lutak. Ti si peškir, ne reč. Ti si peškir, a peškiri ne govore.

ILI JA POLAKO LUDIM?“

Dakle, ja sam Akiko, u meni raste užad, koža mi miriše na staru hartiju, imam pegice, nemam godine i imam neverovatan dar: umem da razgovaram sa peškirimama.

Peškiri mogu da govore, samo im podmetnite pesmu.

VERUJTE...

Ja sam Akiko i živim između oćevog zagrljaja i leta lišća koje se seli u hladnije krajeve.

Molim vas, ne pitajte me za moj broj telefona jer broj telefona se ne može napisati slovima.

Ili može. Ali je glupo.

Nula šest tri pet pet osam dva bla bla bla bla bla.

Zasmislite takav imenik! Ja ne mogu.

Imenik prepun brojeva od slova bez brojeva.

KAKVA GLUPOST.

Ja sam Akiko i visoka sam tek toliko da jedva mogu da uberem jagode u bašti i niska tek toliko da mogu da dohvatim oblake.

Oblaci su ultraljubičasti.

U stvari, samo ljubičasti. *Ultra* je tako glupa reč. Kao *prićaćemo*. Kao *ali...*

~~Ultra.~~

~~Precrtano.~~

~~Prićaćemo.~~

~~Precrtano.~~

~~Ali...~~

~~Precrtano.~~

Sad ispada da sam precrtala reči pod indigom.
Ali nisam.

INDIGO JE LEPA REĆ.

Ja sam Akiko i volim leksikone. Bojim se ptica. Bojim se da govorim o svom prethodnom životu, o svojim prapoćecima, o poljima. Ostaćete zabezegnuti kada otkrijem odakle zaista dolazim. Ako se uopšte i usudim da otkrijem.

AKIKO.

Da se zovem u rikverc, zvala bih se OKIKA.

Boja očiju: nešto kao zagorelo mleko, samo svežije.

Broj cipela: A-ČETIRI.

Omiljena hrana: ona koju mi pripremi otac, znači bez luka, sa mnogo ljubavi.

Omiljeni film: crnobeli; kad zažmurim, tad vidim sebe kao strip. Uokvirim se i kraj.

Najbolji drug: Peškir.

Omiljena pesma: zvuk u tatinom automobilu kada uključi žmigavac i kada se čuje:

TK TK TK TK TK.

To me asocira na cvokotanje, kada nekog čekaš u kolima i cokćeš:

CC C C C C C C C.

Nastala sam na poljima maslačka i deteline.

Omiljeni slikar: onaj kome verujem. Omiljeni pesnik: onaj kome verujem. Omiljeni prijatelj: onaj kome verujem. To bi išlo tako u istom redu u leksikonu.

I sve bi bilo u redu. I sa slikarima i sa pesnicima i sa prijateljima.

VOLIM KAD JE TAKO. TADA SAM MIRNA I SPOKOJNA.

Ja sam Akiko i u slobodno vreme skakućem tamo-amo da izbegnem sebe. Zahvaljujući ogle-
dalima, često se srećem. Škrabam, polivam cveće;
onda se dogovorimo, pa cveće poliva mene. Tako
učim da cvetam

MIMO TATE.

Tako natopim užad unutar sebe. To ume da
bude ljupko.

I, da. Umalo da zaboravim. Vozim bicikl.

Moj bicikl – srce na četiri točka.

Kod kuće ostavim osećaj da sam nešto zabo-
ravila, izađem na trem; pomirišem kožu – miriše
na staru hartiju; proverim džepove – prazni su;
proverim misli – nestaju; kosa – miriše na jato
galebova; znači – sve je u redu, mogu da vozim.
To budu divni trenuci.

Ja sam Akiko i volim kada su trenuci divni.

TADA BUDEM KROŠNJA I STABLO.

Bio je četvrtak. Koliko se sećam. Bio je četvrtak.

Dan prepun lišća i milog cvrkutanja ptica kojih više nema.

TO JE DOBRO.

Dok sam živa, pamtiću taj dan. Čak i posle. Ako postoji posle.

Tog sam četvrtka vozila šumom svoje srce na četiri točka.

Tada (kao i sada) za život su mi potrebni pomoćni točkići.

Ja sam Akiko i pevušila sam dok sam vozila bicikl. Nekakvu glupavu pesmicu TRA LA LA LA LA LA i pevušila sam sve do momenta kada mi je pao lanac sa srca.

I ništa.

Samo sam malo izmazala ruke uljem.

„Ubiće me otac.“ Pomislila sam

i nastavila dalje svoje putešestvije sa rukama crnim kao da sam kojekakav auto-mehaničar.

AKIKO-AUTO-MEHANIČAR.

Gospode bože!

Kada sam se vratila kući, zabrinuti otac me je čekao baš na mestu gde sam proveravala da li je sve u redu. Očevi izgleda uvek čekaju na mestima gde smo ih napustili.

Makar nakratko. Mrak je počeo da pada, kao da je lanac.

Otac je bio zabrinut.

„Tako ti i treba kada se na sopstvenu odgovornost penješ na sopstveno srce.“

Vikao je otac.

Vikao je otac i još neke rečenice ali sam samo tu rečenicu upamtila tog četvrtka.

Nju sam kasnije zapisala nakon što sam oprala ruke i obrisala ih peškirom.

Bila sam uznemirena. Peškir je opet plakao.

PEŠKIR: MOJ NAJBOLJI DRUG

OTAC: MOJI POMOĆNI TOČKIĆI